

играта ѝ увлича дори и г-нъ „директора“, който почти забравя, че играе роля. Но — извинете: налага се едно обяснение. Вие казвате, че съмъ приета само съ условие . . . Тъзи условия, които нѣматъ нищо общо съ изкуството! Да ви стана любовница? И започва истинския „заветъ“ на артистката, трагичното ѝ положение като човѣкъ, неразбирането, купнежитѣ и въжделенията, преклонението предъ изкуството, и невъзможността то да се осъществи. *Една страстна филипика срещу съвременното устройство на театъра, срещу порядкитѣ въ него, театъра бакалница за търговия съ изкуството и съ честта на хората.*

Бѣхъ гледалъ Роза Попова като ученикъ въ Пловдивъ. Но сега разбрахъ високата сила на нейния талантъ, широкия кръгъ на нейнитѣ възможности, загубата за националното ни изкуство съ нейното напущане сцената на Народния театъръ.

Силата на преживяването у нея е изключително: но не буйно и поради това неуравновесено, а напротивъ, художествено измѣрено; жеста и израза издаватъ вживяване, осмисляне, опитност; една вродена интелигентност ръководи играта ѝ, която е строга психологическа; интуицията ѝ иде на помощъ и я прави строго театрална. Така тя възплащава въ себе си драматичния образъ, и чрезъ силата на внушението го прави сцениченъ.

Огънь, страсть, мърка, широта, отзивчивостъ, истерика, студенина, нежностъ, сантименталностъ, яростъ, меланхолия, буйство, сълзи, смѣхъ, игривостъ и дълбока съсредоточеностъ — всичко това ни дава сложния артистиченъ образъ на Роза Попова.

То е, едновременно, което опредѣля и нейния пжтъ, *твърде тъсенъ за единъ толкова многостраненъ духъ, посипанъ съ повече тръни и съ много малко цвѣта, което дава отпечатъкъ на нейната жизнена и артистическа сждба.*

Людмилъ Стояновъ